

Alle har en historie å fortelle om egen barndom. I hvert nummer møter vi derfor mennesker som forteller om sin oppvekst. Denne gangen møter vi

Britt Ellen Egge Kvalheim og May Viola Egge (50)

De er eneggede tvillinger som vokste opp i Askim sammen med den fire år eldre søsteren Nina. Moren var hjemmeværende da barna var små, mens faren jobbet utenriks. Britt jobber i dag som produksjonssjef i forlaget Bladkompaniet og har barna Mathias (20) og Adrian (16) og kjæresten Cato. May er konsulent innen helseforsikring i Storebrand og har barna Andreas (21) og Silje (25) og kjæresten Roar. Søstrene bor på Lørenskog, i etasjen over og under hverandre, og tar hver morgen toget til jobb sammen.

Tvillingsjeler

Den ene kom med hodet først, den andre med beina. Britt og May er eneggede tvillinger og har holdt sammen siden fødselen. Sammen la de gutta i asfalten og ble kalt «gatas skrekk». I dag avslutter de hverandres setninger, gjerne etterfulgt av et lite latteranfall. Synkront selvsagt.

Tekst Emma Therese Hansen Foto privat

Mamma gikk fjorten dager over tiden og var sprekkeferdig da vi ble født på Rikshospitalet den 20. august for 50 år siden. Britt kom med hodet først og veide 3180 gram, mens May ble tatt med tang 20 minutter senere og veide 3280 gram. Det var en tøff fødsel, for vi var tunge til å være tvillinger. Pappa var ikke med på selve fødselen, for det var ikke vanlig på 1960-tallet. Storesøsteren vår, Nina, hadde vært enebarn i fire år før vi kom og tok all oppmerksomheten. Hun har fortalt at hun trillet barnevognen og ønsket å slippe den utfor bakken for å bli kvitt oss

INGEN ENGANGSBLEIER

Hverdagen med tvillinger hjemme i Askim var krevende. Det var ikke up & go-bleier den gangen, men tøybleier som måtte vaskes. Man hadde heller ikke helautomatisk vaskemaskin, så livet med småbarn var strevsomt. Pappa var arbeidsleder på et stort tankskip og han var mye bortreist, men flere tanter hjalp til, spesielt mammas søster Gunvor. Vi var høyt og lavt og veldig urolige. Flere ganger stakk vi av fra barnevakten – i hver vår retning! Vi fant på mange «hyss» slik

Emil gjorde, men det meste var godt ment. En dag plukket vi blomster i blomsterbedet til naboen for å gi dem til moren vår. Vi ble oppdaget, men skjønnte ikke at vi hadde gjort noe galt.

RAKK ALDRI MIDDAG

De seks første årene bodde vi i et hus med stor hage og epletrær, senere flyttet vi inn i et boligstrøk med mange barn. Vi hoppet paradiset og strikk, lekte gjemsel og spilte

«Vi elsket at folk tok feil av oss og vi ble ofte kalt May Britt, siden ingen så forskjell på oss. Fram til femteklasse gikk vi likt kledd.»

ballspill, og vi elsket å leke i skogen, der vi bygde hytter og plukket bær. Vi var alltid sammen, hver eneste dag. Mamma ropte oss inn til middag, som vi aldri rakk i tide. På vinteren gikk vi på skøyter, for det var ordentlige vintre da vi var små og

grusbanen ble sprøytet med vann. Viking gummivarefabrikk, som holdt liv i hele Askim, produserte Cherrox og vi hadde støvler i alle varianter. De mest slitte ble som skøyter på isen.

Vi slang ofte guttene i bakken og likte spesielt å ta «nybyggerne», de barna som flyttet inn i nabolaget. Vi spikket pil og bue og laget sprettert. Spretterten fylte vi med kramper og erter. Det var skummelt med kramper, men det skjønte vi ikke helt. Vi løp etter guttene. Da mamma oppdaget oss, ble det brått slutt. 25 år etter, beskrev en av guttene oss som «gatas skrekk».

TUR PÅ TANKEREN

Mamma likte å synge for oss, noe som skapte en egen ro om kvelden. Hun sang *I natt jag drömde, Høyt over fjellet, Ole Lukkøye, Midnattsolens land* og *Hvis jeg var en fugl*. Den siste sangen betydde nok en del for oss, siden pappa ofte var borte i måneder av gangen. Vi ba også atfenbønn og gikk på søndagsskole. Hver gang man møtte opp, fikk man et epleklistremerke. Når epletreet var fullt, fikk man en sølvskje. Den eneste grunnen til at vi gikk på søndagsskolen

var for å synge og få sølvskje.

Da vi var syv år og Nina elleve seilte vi med pappa i én måned i Middelhavet og Svartehavet på en tanker som het Petunia. Vi fløy til København og mamma hadde pakket én stor koffert. Den ble borte på turen og en mann fra rederiet måtte hjelpe oss med å kjøpe et sett med nye klær. Det var alt vi hadde med. Mannskapet var spanjoler, portugisere og nordmenn, og vi ble alles yndlinger. Det var også en afrikansk kokk om bord som het Asaye Tsegga. Vi hadde aldri sett en afrikaner før. En dag han satt på dekk og klippet seg, samlet vi litt av håret hans og puttet det i ei fyrstikkese. Vi har fortsatt den esken.

Det var også en taxfree om bord med ting vi aldri hadde sett før; peanøtter på boks og juicyfruit-tyggis i kartonger. En dag ble det satt i gang en leteaksjon etter oss. De fant oss i andre enden av båten. Vi hadde ikke evnen til å bekymre oss, selv ikke da vi opplevde uvær og 10–12 meter høye bølger.

SKOLESTART

Vi begynte i samme klasse med 28 elever, 20 jenter og 8 gutter. Frøken, som var gift med rektor, var streng. Hun satte oss på plass, men vi ble etter hvert hennes gullunger. Vi pugget alt og svarte i kor!

Den gangen hadde vi frøken i alle fag, også i gym og skolekjøkken. En dag vi skulle lage vafler hadde vi ikke fulgt godt nok med i timen og noen lurte oss til å putte fire teskjeer salt i røra. Da ble frøken sint.

LIKT KLEDD

Vi elsket at folk tok feil av oss og vi ble ofte kalt May Britt, siden ingen så forskjell på oss. Fram til femteklasse gikk vi likt kledd. Da fikk vi nok behov for bygge egen identitet, men vi gjorde fortsatt det samme på fritiden; spilte håndball, var i speideren, gikk på turn og på ski. Vi prøvde alt mulig. Som tvillinger oppmuntret vi hverandre, men hadde samtidig et sterkt konkurranseinstinkt. Vi kranglet aldri, men beskyttet hverandre mot storesøster Nina. «Det var ikke jeg som gjorde det! Ikke jeg heller!» sa vi. Det var ikke mulig å ta oss på noe.

SOMMERFERIE I JØLSTER

Hver sommer kjørte vi 63 mil over Strynefjellet til slektninger i Jølster. Pappa og kusinen vår satt foran, mamma og tante i baksetet med hver sin tvilling på fanget, mens Nina satt i midten. Alle uten bilbelte. Vi dro fra flatlandet i Askim til fjell og fjord på Vestlandet. Vi var lidenskapelig opptatt av fosser og stryk og

er det den dag i dag. I Jølster fikk vi lov til å være mye alene og gikk på fjellet, badet og hoppet i høyet hos en onkel som hadde gård. Vi fortalte så mye om Jølster på skolen at barna misunnte oss. Det var ikke så vanlig å dra på ferie den gangen. Vi drar fortsatt til Jølster hvert år.

ADIDAS OG LEVIS-BUKSE

Den første sommerjobben var som avisbud. Da var vi 12 år. Vi plukket også jordbær og ble superplukkere fordi vi hele tiden konkurrerte oss imellom. Da vi ble litt eldre jobbet vi annenhver ettermiddag på gatekjøkkenet, én dag hver, men folk trodde jo vi jobbet der hver dag, for de så ikke forskjell. Ved å tjene penger lærte vi tidlig å ta ansvar og kunne kjøpe det vi hadde lyst på, som Levis-bukse og Adidas treningstøy.

Vi var aldri interessert i de samme guttene, heldigvis. Du kan ta ham! sa vi til hverandre, men vi likte å få dobbel oppmerksomhet fra guttene og å lure dem litt.

Barndommen vår var rik og vi hadde en fantastisk ungdomstid. Mamma og pappa var rause og ikke spesielt strenge. Vi manglet aldri noe selv om vi var to. I dag bor vi på samme sted i etasjen over og under hverandre og tar toget til jobben sammen hver dag. ●